

Sygn. akt I C 447/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Jasiński

Protokolant: Michał Czerwiński

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2019 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Towarzystwo (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od Towarzystwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz M. K. kwotę 28 492,78 zł (dwadzieścia osiem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

1. 28 292,78 zł od 29 października 2016 r. do dnia zapłaty,
2. 1 801,33 zł od 26 października 2016 r. do 10 marca 2017 r.,
3. 200 zł od 30 marca 2017 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od Towarzystwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz M. K. kwotę 5 825 zł (pięć tysięcy osiemset dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 447/17

UZASADNIENIE

Pozwem z 31 marca 2017 roku powódka M. K. domagała się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. (zwana dalej, W.) kwoty 28.492,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

1. od kwoty 28.292,78 zł od dnia 29 października 2016 r. do dnia zapłaty
2. od kwoty 1.801,33 zł od dnia 29 października 2016 r. do dnia 10 marca 2017 r.,
3. od kwoty 200 zł od dnia 30 marca 2017 r. do dnia zapłaty,

a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 25 września 2016 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ należący do M. G. pojazd marki O. (...) o nr rej. (...). Poszkodowany zgłosił szkodę w pozwanym Towarzystwie (...). Pozwany przyznał odszkodowanie w łącznej kwocie 25.030,46 zł zgodnie z dokonaną przez siebie

kalkulacją. W dniu 20 lutego 2017 r. M. G. dokonał na rzecz powódki przelewu wierzytelności z tytułu pełnego odszkodowania za szkodę z dnia 25 września 2016 r. Powódka zwróciła się o sporządzenie kosztorysu naprawy do niezależnego rzeczoznawcy. Całkowity koszt naprawy, ustalony na podstawie kalkulacji naprawy sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę wyniósł 53.323,24 zł. Powódka wezwała pozwanego do weryfikacji wysokości odszkodowania, informując jednocześnie pozwanego o cesji wierzytelności z dnia 20 lutego 2017 r., jednak W. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko. Ponadto powódka domaga się również kwoty 200 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych na sporządzenie kalkulacji.

W odpowiedzi na pozew, pozwany zakład ubezpieczeń wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że dokonał wypłaty odszkodowania na rzecz poszkodowanego w łącznej kwocie 25.030,46 zł, w tym w dniu 25 października 2016 r. w kwocie 23.229,13 zł oraz z w dniu 10 marca 2017 r. w kwocie 1.801,33zł. Argumentował, iż w toku postępowania likwidacyjnego informował poszkodowanego o możliwości nabycia części i materiałów lakierniczych u dostawców, którym pozwany zawarł umowę po znacznie niższych cenach dotyczących również części oryginalnych z logo producenta. Koszty ewentualnej przesyłki ponosić miał warsztat. Pozwany wskazywał również na zasadność rozliczenia szkody z dnia 25 września 2016 r. jako całkowitej z uwagi na fakt, iż przedmiotowy pojazd został zakupiony za cenę 13.000 zł brutto, zaś strona powodowa dochodzi odszkodowania w kwocie 53.323,24 zł. Jednocześnie zdaniem pozwanego w przypadku szkody częściowej zasadne jest przyznanie odszkodowania stanowiącego różnicę pomiędzy wartością pojazdu przed szkodą, a kwotą otrzymaną ze sprzedaży. Przy czym żądanie rozliczenia szkody w oparciu o sporządzoną kalkulację naprawy mogłoby mieć miejsce wówczas, gdyby powód nie dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu. Nadto w ocenie pozwanego powód nie wykazał zasadności zastosowania do naprawy uszkodzonego pojazdu części oryginalnych. Zdaniem pozwanego wystarczające do kompensacji szkody mogłoby być użycie zamienników. Kwestionował również przyjęte przez powódkę stawki za prace blacharsko – lakiernicze, wskazując, iż strona powodowa nie wykazała, by pojazd był serwisowany w (...) O.. Poddawał również w wątpliwość żądanie zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy pojazdu, podnosząc zarzut braku legitymacji czynnej strony powodowej w zakresie tego roszczenia z uwagi na fakt, iż zgodnie z treścią faktury (...) nr (...) nabywcą usługi był pełnomocnik powódki adw. A. R., a nie powódka.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 września 2016 r. w G., doszło do kolizji drogowej, w wyniku czego uszkodzeniu uległ należący do M. G. pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), wersja (...). Sprawca zdarzenia, był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC w Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

bezsporne, nadto: akta szkody (k. 68), zeznania świadka M. G. –k. 148-148 verte.

Pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), rocznik 2010, wersja (...) został sprowadzony ze Szwajcarii przez M. G. za kwotę 13.000 zł brutto, w rozliczeniu zostawił (...).

dowód: zeznania świadka M. G. –k. 148-148 verte, akta szkody (k. 68).

M. G. zgłosił szkodę do W. w dniu 28 września 2016 r.

bezsporne .

Warta sporządziła kalkulację kosztów naprawy pojazdu O. (...) o nr rej. (...), w oparciu o dostępne na rynku części O, (...), P, w której oszacowała je na 23.229,13 zł. Poinformowała poszkodowanego, iż w przypadku trudności z nabyciem części oryginalnych, materiałów lakierniczych w cenach podanych w kosztorysie prosi o kontakt.

dowód: kalkulacja naprawy – k. 18-28, akta szkody (k. 68),

Warta decyzją z dnia 25 października 2016 r. przyznała poszkodowanemu M. G. odszkodowanie za szkodę z dnia 25 września 2016 r. w kwocie 23.229,13 zł.

dowód: decyzja z dnia 25 października 2016 r. –k. 16, akta szkody (k. 68),

Całkowity koszt naprawy, ustalony na podstawie kalkulacji naprawy sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę w dniu 21 grudnia 2016 r. wyniósł 53.323,24 zł.

dowód: kalkulacja naprawy – k. 40, zeznania świadka M. Z. –k. 106-106 verte, akta szkody (k. 68).

Koszt wykonania kalkulacji przez niezależnego rzeczoznawcę wynosił 200 zł.

dowód: faktura VAT – k. 48, zeznania świadka M. Z. –k. 106-106 verte akta szkody (k. 68).

M. G. pod koniec 2016 r. zbył pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), wersja (...).

bezsporne, nadto: zeznania świadka M. G. –k. 148-148 verte.

M. G. w dniu 20 lutego 2017 r. zawarł z M. K. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której przelał na rzecz M. K. wierzytelność w stosunku do ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, przysługującą mu z tytułu poniesionej szkody z dnia 25 września 2016 r.

dowód: umowa cesji – k. 36-39, akta szkody (k. 68).

Pismem z dnia 20 lutego 2017 r. M. K. zawiadomiła Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. o przelewie wierzytelności oraz wezwała do zapłaty brakującej części odszkodowania w wysokości 30.249,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty:

1. 3.094,11 zł od dnia 29 października 2016 r. do dnia zapłaty ,
2. 200 zł od dnia 31 dnia od dnia doręczenia wezwania do zapłaty.

W odpowiedzi ubezpieczyciel dokonał w dniu 10 marca 2017 r. dopłaty odszkodowania za szkodę z dnia 25 września 2016 r. w kwocie 1.801,33 zł.

dowód: pismo powódki z dnia 20 lutego 2017 r. wraz z załącznikami, potwierdzeniem nadania i odbioru–k. 29-48, pismo pozwanego z dnia 10 marca 2017 r. –k. 49-60, akta szkody (k. 68).

Technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki O. (...) o nr rej. (...), wersja (...) po kolizji z 25 września 2016 r., przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części i z uwzględnieniem stawek w wysokości mieszczącej się w granicach stawek obowiązujących na rynku lokalnym za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych 110 zł/rbh i lakierniczych, tj. 130 zł/rbh netto, wynosi 53.521,97 brutto. Użycie w naprawie części oryginalnych sygnowanych znakiem producenta (O) jest uzasadnione. Brak jest wskazań lub informacji, że zakwalifikowane przez pozwanego części i elementy do naprawy były wcześniej naprawiane.

dowód: pisemna opinia biegłego sądowego L. A. (1) wraz z kalkulacją – k. 162-206, ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego L. A. (1) – k. 237-238.

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów w postaci korespondencji stron, kalkulacji, faktury, a przede wszystkim, opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej oraz zeznań świadka M. G. – poszkodowanego oraz świadka M. Z..

Przystępując do dalszych rozważań należy wskazać, że stan faktyczny w sprawie był częściowo niesporny. Pozwany nie kwestionował w szczególności faktu wystąpienia kolizji drogowej, jak i samej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Towarzystwa (...), na podstawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Spornym zagadnieniem w przedmiotowej sprawie była ocena technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu oraz zasadność zasądzenia od ubezpieczyciela na rzecz powódki kosztów prywatnej opinii sporządzonej w toku postępowania likwidacyjnego.

Sąd za wiarygodne dowody uznał złożone do akt przez obie strony dokumenty prywatne – korespondencji stron. Ich autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana, nie budziła również wątpliwości Sądu. Sąd uznał więc je za wiarygodne dowody na to, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia objęte ich treścią.

Odnośnie złożonej przez powódkę prywatnej kalkulacji naprawy, Sąd uwzględnił ją wyłącznie jako dowód tego, że została ona, w toku postępowania sporządzona. Nie stanowiła ona natomiast dowodu na wysokość uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Wiarygodnym dowodem na tą okoliczność była opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej L. A. (1). Opinia została sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę i doświadczenie, odpowiada w pełni na pytania postawione przez Sąd w tezie dowodowej, zaś jej wnioski zostały należycie umotywowane w części opisowej opinii. Strony co do zasady nie kwestionowały sporządzonej opinii. Pozwany wnosił o jej uzupełnienie o jeszcze jeden wariant – ustalenie kosztów naprawy pojazdu z użyciem części O, jak również dostępnych części” (...). Natomiast powódka wносиła m.in. o wskazanie przez biegłego, czy części w wersji (...) są wymienne z częściami do wersji zwykłej pojazdu oraz o jednoznaczne wskazanie, czy do uzasadnionych kosztów prawnych pojazdu zasadne było zastosowanie części O, czy zamienników.

W związku z powyższym biegły L. A. (2) na rozprawie w dniu 19 marca 2019 r. w sposób szczegółowy odniósł się do zgłoszonych wniosków, podtrzymując opinię w całości. Wskazał, iż nie ma problemu z dostępem do części wersji (...) oraz że naprawa powinna nastąpić w oparciu o części sygnowane O. Nadto precyzyjnie wyjaśnił, iż brak jest regulacji prawnych, że rabat winien być zastosowany.

Sąd dał wiarę również zeznaniom świadków świadka M. G. –poszkodowanego oraz świadka M. Z.. Świadczenie ci w sposób spójny, logiczny i wewnętrznie niesprzeczny odnieśli się do badanych okoliczności faktycznych sprawy i brak było podstaw do odmowy ich zeznaniom wiarygodności.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została w art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia, który był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń nie była kwestionowana.

Na mocy art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości

szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 § 2 k.c., statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody a także przepisu art. 363 § 1 k.c. stanowiącego, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Dlatego bez znaczenia dla wysokości dochodzonego żądania z tytułu naprawienia szkody w pojeździe mechanicznym ma to, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu oraz zakresu tych napraw, oraz wykorzystania do tego części używanych lub nieoryginalnych. Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103).

Celem ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego oraz zakresu szkód, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej, kosztorysowania napraw pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów.

Biegły w sporządzonej opinii, po dokonaniu zestawienia stwierdził, że celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu wyliczony w oparciu o stawki obowiązujące na rynku lokalnym wyniósł 53.521,97 zł. Biegły przede wszystkim wskazał, że naprawa pojazdu wymaga zastosowania części nowych sygnowanych przez producenta. W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii biegłego są jasne, a przeprowadzony wywód stanowiący ich uzasadnienie jest logiczny. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinię biegłego za rzetelną, mając na względzie także to, że osoba ją sporządzająca posiada odpowiednie kwalifikacje w dziedzinie, w zakres której wchodził przedmiot opiniowania. Sąd nie znalazł też podstaw aby ją kwestionować.

W niniejszej sprawie pozwany co prawda opierał swoje stanowisko na rzekomej nieoryginalności części nabytego pojazdu O. (...) o nr rej. (...), jego wypadkowości z uwagi na niską cenę zakupu, stanowiącą wartość 13.000 zł. Strona powodowa przeciwstawiła tym twierdzeniom stanowisko nabywcy pojazdu M. G., z którego wynika, że w rozliczeniu pozostawił inny pojazd. Sąd uznał powyższe stanowisko za tyle wiarygodne, iż nie wskazuje ono, aby stan techniczny przedmiotowego pojazdu mógł budzić aż tak dalekie wątpliwości. Tym bardziej, iż rzeczoznawca pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego przeprowadzając oględziny pojazdu nie dokonał żadnej adnotacji co do tego, by w pojeździe znajdowały się części inne niż oryginalne. Pozwany wskazywał również, iż w załączonej fakturze potwierdzającej zakup rzeczony O. (...) nie zawarto informacji o pozostawieniu w rozliczeniu innego pojazdu. W ocenie Sądu powyższy zarzut jest niezasadny. Załączona faktura potwierdzająca zakup tegoż pojazdu stanowi jedynie dowód księgowy, zatem nie można wymagać, by zawierała wszystkie postanowienia umowne.

Pozwany wskazywał również na zasadność zastosowania rabatów na części i materiały lakiernicze u dostawców, z uwagi na fakt, iż w toku postępowania likwidacyjnego informował poszkodowanego o takiej możliwości. W ocenie Sądu takie stanowisko pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie. Przede wszystkim zapis ten znajdował się w części końcowej kalkulacji i brzmiał następująco: „ W przypadku trudności z nabyciem części oryginalnych (...), materiałów lakierniczych w cenach podanych w kosztorysie prosimy o kontakt z (...) S.A – mail(...)”. Co istotne, kosztorys ten był od początku kwestionowany z uwagi na fakt, iż został sporządzony w przeważającej części w oparciu o zamienniki, co jak biegły uznał, było niezasadne. W konsekwencji nie sposób uznać, że poszkodowany został skutecznie poinformowany o możliwości nabycia części, które umożliwiły usunięcie uszkodzeń pokolizyjnych w sposób pozwalający na jego przywrócenie do stanu sprzed szkody, tj. części nowych, oryginalnych i co najistotniejsze, dostosowanych do wariantu (...) pojazdu.

W tym stanie rzeczy ekonomicznie uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego należało ustalić na kwotę 53.521,97 zł, co po odjęciu wypłaconego dotychczas przez pozwanego odszkodowania (25.030,46 zł) daje kwotę 28.491,51 zł. Tym niemniej z uwagi fakt, iż powódka dochodziła zapłaty tytułem zwrotu kosztów

naprawy uszkodzonego pojazdu w wysokości 28.292,78 zł stanowiącej różnicę pomiędzy sporządzonym na jej zlecenie kosztorysem naprawy opiewającym na kwotę 53.323,24 zł, a kwotą wypłaconego odszkodowania w wysokości 25.030,46 zł, Sąd w oparciu o treść art. 321 § 1 k.p.c. zgodnie z którym Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie, na mocy wskazanych powyżej przepisów Sąd tytułem odszkodowania za szkodę z dnia 25 września 2016 r. przyznał kwotę 28.292,78 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, iż zasadne było również żądanie zwrotu kosztu sporządzenia prywatnej opinii w wysokości 200 zł. Kosztorys sporządzony na zlecenie powódki na potrzeby niniejszego postępowania był zasadny, albowiem przy ustalaniu wysokości odszkodowania wymagane są wiadomości specjalne, nadto towarzystwa ubezpieczeń posługują się specjalistycznym oprogramowaniem dotyczącym sporządzania kalkulacji kosztów naprawy pojazdu np. (...), jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu, skorzystanie przez powódkę z pomocy rzeczoznawcy zajmującego się rozliczaniem takich kosztów pomogło precyzyjnie określić wartość przedmiotu sporu i wystąpić z pozwem o zwrot należnego, dalszego odszkodowania. (...). Zlecenie takiej kalkulacji było niezbędne celem wstępnego ustalenia wysokości dochodzonych roszczeń, pozwalającego podjąć decyzję o zasadności wniesienia powództwa, biorąc pod uwagę, iż powódka nie ma wiadomości specjalnych w tym zakresie. Tym bardziej, że przepis art 187 § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na powoda obowiązek dokładnego określenia żądania już w pozwie. Tymczasem dowód z opinii biegłego ma inną funkcję – dopiero w przypadku kwestionowania kalkulacji przez stronę przeciwną służy potwierdzeniu (bądź zaprzeczeniu) prawidłowości wykonanych w niej wyliczeń. Należy też podkreślić, że jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 13 marca 2012 r., III CZP 75/11, uzasadnione i konieczne koszty pomocy świadczonej przez osobę mającą niezbędne kwalifikacje zawodowe, poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym prowadzonym przez ubezpieczyciela, mogą w okolicznościach konkretnej sprawy stanowić szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz.U. nr 124, poz. 1152 ze zm.).

W związku z tym Sąd orzekł jak w pkt I wyroku zasądzając na podstawie art. 805 k.c. zasądzając na rzecz powódki M. K. kwotę 28.492,78 zł w tym 200 zł tytułem zwrotu kosztów ekspertyzy.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003 nr 124, poz. 1152), według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie szkoda z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu – co było bezsporne – została zgłoszona w dniu 28 września 2016 r., w związku z tym ubezpieczyciel winien zlikwidować szkodę i wypłacić należne odszkodowanie w terminie 30 dni, tj. do dnia 28 października 2016 r., albowiem nie zachodziły w przedmiotowej sprawie okoliczności uniemożliwiające ustalenie w tym terminie odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę. Zasadnym było zatem żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 28.292,78 zł od dnia 29 października 2016 r. Tym samym zasadnym było przyznanie odsetek za opóźnienie od kwoty 1.801,33 zł od dnia 26 października 2016 r. do dnia 10 marca 2017 r. tj. do dnia wypłaty dopłaty odszkodowania.

Sąd również uznał za zasadne żądanie zasądzenia odsetek od kwoty 200 zł od dnia 30 marca 2017 r. do dnia zapłaty tj. od dnia doręczenia wezwania do zapłaty.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c., jak w pkt 2 wyroku zasądzając od pozwanego na rzecz powódki zwrot kosztów procesu w całości. Na koszty te złożyła się opłata sądowa od pozwu (1.425 zł), zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego (800 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł – ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu.